

mellem Mindretallet og Flertallet, nemlig dette, at vel skal jeg ikke noget Øjeblik bestride, at jo ikke ogsaa Flertallets Medlemmer falde ind under den almengyldige Lov, at Menneskene ere ikke saa gode, som de burde være, men Flertallets Medlemmer ere saa gode Mennesker, at de have skønnet, at kan man for saa godt Køb, som her er Tale om, vise Ministeriet eller Ministerierne eller Regeringen Imødekommehed, saa bør man gøre det. Det ærede Mindretal dømmer i saa Henseende anderledes. Jeg udtalte i Gaar, at denne Sags neutrale, upolitiske Beskaffenhed maatte skabe Forventning om, at den ikke vilde sætte Lidenskaberne i Bevægelse. Det er muligt, at der er ærede Medlemmer, der skønne, at Virkeligheden er kommen til at ligge lidt ved Siden af min saaledes udtalte Forventning. Lad det være dermed, som det være vil, eet er sikkert, at Traadene i denne Sag have slynget sig til et broget og til et muntert Mønster. Det ærede 10de kongevalgte Medlem og det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Sylov) fandt i Gaar hinanden fra deres modstaaende politiske Poler i den Opfattelse, at her bør man vise Ministeriet den vidtstrakte Tillid, som ligger i, at Sagens Afgørelse skal ganske og aldeles lægges i Ministeriets Haand. Det ærede 10de kongevalgte Medlem hævdede, at det var først en Falliterklæring fra Ministeriets Side, at det fremlagde et saadant Lovforslag, og at det dernæst var en Mistillidserklæring fra Flertallets Side, naar man bød Ministeriet et Lovforslag, saaledes som Flertallet har affattet det. De ærede Medlemmer mødtes altsaa i Kravet om, at man i denne Sag skulde vise Ministeriet den Tillid, som ligger i, at Sagens Afgørelse skal lægges i Ministeriets Haand. Med andre Ord: de ærede Medlemmer ere altsaa i denne Sag mere ministerielle end Ministeren. Derefter stod to ærede Højremedlemmer op, nemlig det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling) og det 2det Medlem for 1ste Kreds (Rambusch), og de tilkendegav ogsaa, at de i denne Sag ere egentlig mere ministerielle end Flertallet, idet de hævdede, at de egentlig vare mest tilbøjelige til at tage det forelagte Lovforslag eller i det væsentlige dette med dets 109 Paragraffer. De ærede Medlemmer ønskede imidlertid at føre denne Sag til en positiv Løsning, hvad jeg i høj Grad paaskønner, og ud fra dette Ønske erklærede de sig rede til at resignere og gaa med til det Kompromisforslag, som forhaabentlig kan føres gennem dette høje Ting. Saa kommer den tredie Kategori af Medlemmer, de gode Mennesker, som jeg

nys hentydede til, og som altsaa have villet vise deres Imødekommehed overfor Ministeriet og have ment gennem Flertalsforslaget at drage en passende Grænse for den Tillid, der bør vises Ministeriet, og jeg haaber, at der under den Kategori kan samles et stort Antal af dette Tings Medlemmer, som uden Anfægtelser kunne give Flertalsforslaget deres Stemmer. Endelig have vi saa de mindst ministerielle som den fjerde Kategori, det ærede Mindretal, hvis Ordfører har tilkendegivet Misstemning overfor Flertalsforslaget, som det her ligger for. Naar man ser den politiske Partifarve, som præger dette Mindretal, og naar man holder sig for Øje, at dette Mindretal udgør Ministerens politiske Frænder, vil den ærede Minister, som maaske har Brug for at høste praktiske Erfaringer, af den her foreliggende Sag kunne hente den nyttige Belæring, at ogsaa i praktisk Politik kan det komme til at gælde det gamle Ord, at „Frænde er Frænde værst“.

Enevold Sørensen: Den ærede Ordfører vilde give mig nogle Oplysninger om de to af mig omtalte Paragraffer, nemlig §§ 2 og 26. Jeg har først spurgt, om dette nogen Sinde kommer til at foreligge, at en Skov ejer har ladet borttage en Del af sin Skov for at skaffe Græsning til de græsningsberettigede. Der hørte jeg kun, at den ærede Ordfører havde en Skrivelse fra Landbrugsministeriet, der omtalte ikke § 3 i Forordningen af 1805, men § 14. Nu vel; maa jeg se lidt paa § 14. Skulde det virkelig være nødvendigt, at vi her ved særlig Lov ændre den. Det hedder deri, at den Fredskov ejer, der for Føde borthugger sin Skov, bør for hver Tønde Land eller 14,000 Kv. Alen af den Stræknings Indhold, hvorpaa Skoven er omhugget, bøde til Vores Kasse 8 Rigsdaler aarligen. Lad os nu tænke os, at det forefaldt i vore Tider, at en Fredskov ejer for Føde borthuggede sin Skov. Hvorledes vilde saa Indberetningen til Politiet fra Forstvæsenet komme til at lyde? Den vilde komme til at lyde paa, at den vedkommende efter Opmaalning havde borthugget saa og saa mange Kv. Meter. Saa læser Politimesteren i sin Lov, at den vedkommende skal bøde for hver Tønde Land eller 14,000 Kv. Alen til Vores Kasse 8 Rigsdaler; er der saa noget som helst vanskeligt deri, naar han ser i Meterloven, at 1 Tønde Land er 5,500 Kv. Meter. Indberetningen lyder paa, at der er omhugget saa og saa mange Kv. Meter, for hver 5,500 bøder han 8 Rigsdaler. Det er aldeles overflødigt, at vi her